

Uitgifte

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 12 februari 2019
Rolnummer 2017/AB/881
Beslissing waartegen beroep 15/3746/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

derde kamer

Arrest

ARBEIDSRECHT - arbeidsovereenkomst bediende
tegensprekelijk arrest
definitief

N. D.,

appellant,
vertegenwoordigd door mr. VERDRU Lieven, advocaat te
8200 SINT-MICHIELS, Zeepziederijstraat 8

tegen

ALPHA INSURANCE NV, eertijds genoemd NATIONALE SUISSE VERZEKERINGEN NV, met
maatschappelijke zetel te 1040 BRUSSEL, Nerviërslaan 85,
ingeschreven in de KBO onder het nummer 0403.274.332,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. WAUTERS Emmanuel, advocaat te
1170 BRUSSEL, Terhulpesteenweg 177 bus 12.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:
Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift het bestreden vonnis, uitgesproken door de
Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 22 juni 2017, 2^e kamer (A.R.
15/3746/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 9 oktober 2017,
- de conclusies voor de appellant,
- de conclusies voor de geïntimeerde,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 15 januari 2019, waarna de debatten werden gesloten.

I. FEITEN EN RECHTSPLEGING

1. Op 13 december 2012 ondertekenden de nv Nationale Suisse Verzekeringen (thans wegens naamsverandering *Alpha Insurance* genaamd en op die wijze verder aangeduid) en de heer D. N. een arbeidsovereenkomst van onbepaalde tijd, waardoor de heer N. met ingang van 2 januari 2013 in dienst kwam als *accountmanager/zone manager*.

In art. 7 van deze arbeidsovereenkomst werd hem een vaste bezoldiging van € 6.000 toegezegd, aangevuld met een variabele verloning op basis van de behaalde resultaten en objectieven, jaarlijks vast te leggen in een addendum. De werkgever bepaalt het toegekende bedrag. Bij de arbeidsovereenkomst wordt een dergelijk addendum gevoegd. Op 11 juni 2014 wordt een nieuw addendum ondertekend, waarin een jaarlijkse omslag, vermeerderd met het vakantiegeld erop, wordt vastgelegd op € 35.000 bruto volgens doelstellingen, vast te leggen vóór 28 februari.

2. Alpha Insurance legt uit dat ze deel uitmaakt van de Zwitserse National Suisse Groep (verkort aangeduid als *NSG*), die op 20 oktober 2014 door een openbaar overnamebod van de aandelen overging in de Zwitserse groep Helvetia. NSG besliste om haar Belgische activiteiten deels af te stoten, waardoor aandelen van de Belgische maatschappij werden overgekocht door de Amerikaanse groep Enstar. De Belgische nv Nationale Suisse Verzekeringen bleef wel bestaan en veranderde van naam in Alpha Insurance.

3. Op 29 september 2014 startte Alpha Insurance de procedure van de wet Renault op in verband met een voorgenomen collectief ontslag.

4. Op 27 maart 2015 ondertekenden Alpha Insurance en de vakorganisaties een herstructurerings-cao met een sociaal plan, waardoor een 60-tal werknemers zouden worden ontslagen in 3 fases; de heer N. staat op de lijst van werknemers die in de eerste fase zouden worden ontslagen.

Volgens de cao werden een aantal voordelen toegekend, zoals opzeggingsvergoeding, opleidingsbudget, pro rata eindejaarspremie, vertrekvakantiegeld, betaling van een premie in de groepsverzekering en een aanvullende vertrekpremie, die voor de heer N. € 12.000 zou bedragen. Art. 22 van de cao voorziet in een cumulverbod met andere rechten. Art. 24 bepaalt dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst het voorwerp zal uitmaken van een dading tussen werkgever en werknemer.

5. Met aangetekende brief van 22 mei 2015 werd de heer N. ontslagen; het voordelenpakket van de herstructurerings-cao wordt hem aangeboden, maar de heer N.

weigert de dading te ondertekenen. Hij meent bijkomend nog recht te hebben op een gedeelte variabel loon, dat ook moet worden opgenomen in de berekening van de opzeggingsvergoeding. Tevens maakt hij aanspraak op een vergoeding van 3 maanden loon wegens schending van de werkzekerheids-cao van de sector. De raadsman van de heer N. verwoordde deze aanspraken in een ingebrekestelling van 6 augustus 2015.

6. Met brief van 6 oktober 2015 wees de raadsman van Alpha Insurance deze aanspraken af. De raadsman van de heer N. hernam hierop zijn standpunt in een brief van 4 november 2015. Partijen kwamen dus niet tot overeenstemming.

7. Op 28 december 2015 legde de heer N. een tegensprekelijk verzoekschrift neer bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel en vorderde vanwege Alpha Insurance betaling van:

- Een aanvullende bonus van € 19.950 en vakantiegeld hierop van € 3.060,33
- Een aanvullende opzeggingsvergoeding van € 12.769,49
- Een vergoeding wegens schending van de sectorale werkzekerheids-cao van € 34.282,38,

in ondergeschikte orde een bijkomende premie volgens de herstructurerings-cao van € 12.000.

In nog meer ondergeschikte orde vroeg hij de aanvullende bonus en het vakantiegeld hierop zonder aanvullende opzeggingsvergoeding maar met de herstructureringspremie, al dan niet met ondertekening van de in de cao vooropgestelde dading.

Hij vroeg dat al deze posten zouden worden vermeerderd met de toepasselijke intresten en de gerechtskosten; tevens vroeg hij afgifte van de aangepaste sociale en fiscale documenten onder verbeurte van een dwangsom.

8. Met vonnis van 22 juni 2017 van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel werden deze vorderingen afgewezen als ontvankelijk, doch ongegrond. Er wordt melding gemaakt van de betekening van dit vonnis op 15 september 2017.

9. Met verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 9 oktober 2017, tekende de heer N. hoger beroep aan en hernam hij zijn vorderingen.

II. BEOORDELING

10. Gelet op de voorgehouden betekening van het vonnis op 15 september 2017, is het hoger beroep van 9 oktober 2017 tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het beroep ontvankelijk is. Dit wordt overigens niet betwist.

Is er een recht op aanvullende bonus?

11. Aan de heer N. werd voor het jaar 2014 een bonus van € 15.050 uitbetaald op grond van de evaluatie van de voor hem vastgelegde doelstellingen. Hij houdt voor recht te hebben op de maximumbonus van € 35.000 en vordert betaling van een saldo van € 19.950, vermeerderd met vakantiegeld of € 3.060,33; hij vraagt ook dat dit saldo wordt opgenomen in de begroting van het lopend loon, van toepassing voor zijn opzeggingsvergoeding.

De heer N. steunt zich hiervoor op een vermelding in een mededeling van de CEO van de groep NSG (de heer K.) van 19 november 2014. Hierin worden de veranderingen binnen de groep uitgelegd en wordt tevens gezegd dat de werknemers hun volledige doelstellingenbonus zullen ontvangen voor het kalenderjaar 2014. De heer N. beschouwt dit als een eenzijdige verbintenis van zijn werkgever. De heer K. is ook bestuurder in Alpha Insurance.

12. Het arbeidshof stelt zich daarbij de vraag of uit de korte passage in de mededeling over de transformaties in de groep zonder meer kan afgeleid worden dat de heer K. verwezen heeft naar een automatische betaling van een maximumbonus. Er wordt immers verwezen naar een *volledige doelstellingenbonus* (eigen vertaling van de heer N.); kan hiermee niet bedoeld zijn: de volledige bonus volgens de bereikte doelstellingen? De heer N. betwist niet dat zijn bonus werd uitbetaald op basis van de door hem bereikte doelstellingen. Werd hij daardoor niet volledig vergoed?

13. Wat er ook van zij, het arbeidshof is het eens met de eerste rechter dat de heer N. zich niet kan beroepen op een eenzijdige verbintenis van de werkgever tot uitbetaling van een maximumbonus. Mits een kleine nuancering wat betreft art. 1178 BW, verwijst het arbeidshof naar de motivering van de eerste rechter en beschouwt ze als hier hernomen.

14. Het is juist dat een eenzijdige verbintenis van de werkgever een bron van verbintenissen tot het uitbetalen van loon kan zijn.

Dit wordt o.m. uitgelegd in het cassatiearrest van 18 december 1974 met conclusie OM (JTT 1975, 53, W. VAN EECKHOUTTE, *De grote arresten van het Hof van Cassatie in sociale zaken*, Antwerpen, Maklu, 1996, arrest 26, p. 162 e.v.). In de conclusie bij dit arrest wordt echter duidelijk gezegd dat het dan wel om een *vrij genomen beslissing van de werkgever* moet gaan. Hieruit volgt dat degene die zich namens een rechtspersoon verbindt, bekwaam moet zijn om zich te verbinden (W. VAN EECKHOUTTE, "Informeel rechtsbronnen in het arbeidsrecht" in M. RIGAUX en W. VAN EECKHOUTTE, *Actuele problemen van het arbeidsrecht 5*, Gent, Mys en Breesch, 1997, 582, nr. 1263).

De draagwijdte van een eenzijdige verbintenis werd verder uitgewerkt in de conclusie van het OM bij het cassatiearrest van 20 april 1977 (RW 1977-78, 1871; *De grote arresten*, 168 e.v.) Hierin wordt toegelicht dat een eenzijdige verbintenis een recht doet ontstaan, zodat er een definitieve beslissing moet zijn, wat maakt dat een *voornemen, belofte of ontwerp ...vanzelfsprekend niet voldoende {is} om een recht te doen ontstaan*. (*De grote arresten*, 171).

15. Het is dit laatste wat naar het oordeel van het arbeidshof gebeurd is bij de mededeling van de heer K.; hij heeft hoogstens een belofte gedaan, maar daarbij geen recht doen ontstaan door een definitieve beslissing van Alpha Insurance. Hij had immers niet de bekwaamheid om zelfstandig Alpha Insurance in die zin te verbinden.

16. Hier ontmoet het arbeidshof de motivering van de eerste rechter, die er terecht op wijst dat een dergelijke verbintenis zou moeten uitgaan van hetzij de raad van bestuur als collegiaal orgaan (art. 552 W.Venn.) en dus niet van een individuele bestuurder, hetzij van de afgevaardigd bestuurder (gelet op het PV van de raad van bestuur van 26 november 2013 (BS 24 februari 2014)).

17. De heer N. toont niet afdoende aan dat de heer K. een organieke of andere vertegenwoordigingsbevoegdheid had voor Alpha Insurance; in beginsel is de beslissingsmacht binnen de raad van bestuur collegiaal; de heer K. ondertekende zijn mededeling enkel met *CEO Nationale Suisse* en wilde zodoende niet onmiddellijk Alpha Insurance verbinden, wat hij als bestuurder ook niet zelfstandig kon. Hij kon enkel als lid van de raad van bestuur streven naar een collegiale beslissing, die er niet gekomen is.

Evenmin heeft Alpha Insurance uitdrukkelijk of stilzwijgend mandaat gegeven aan de heer K.; er ligt geen stuk voor waaruit een mandaat zou blijken, evenmin zijn er voldoende overeenstemmende omstandigheden die op een stilzwijgend mandaat kunnen wijzen.

Ook werd er nadien geen eerder engagement van de heer K. door Alpha Insurance bekrachtigd. De eerste rechter wijst er terecht op dat er geen enkel bewijs voorligt dat zondermeer een maximale bonus aan personeelsleden zou zijn uitbetaald. Alpha Insurance houdt voor dat werknemers die een maximale bonus kregen, dit verwierven op grond van hun behaalde doelstellingen en resultaten. Overigens slaagt de heer N. er ook niet in aan te duiden welke werknemers zonder het behalen van de doelstellingen toch de maximumbonus zouden hebben gekregen louter op basis van de mededeling van de heer K., die een verbintenis in hoofde van Alpha Insurance zou moeten uitmaken.

18. In die zin is een getuigenverhoor over de aangeboden punten overbodig.

Punt 1 van het getuigenaanbod is irrelevant; immers het eventuele bestaan van instructies en dergelijke vanwege NSG of de samenwerking met de moedermaatschappij op bepaalde punten zegt nog niets over een mandaat van de heer K. of een bekrachtiging door Alpha Insurance om zonder meer een maximale bonus toe te kennen; immers alleen maar een voornemen of belofte volstaat nog niet voor het doen ontstaan van een recht (zie randnummer 14);

Punt 2 sluit niet uit dat de werknemers die een maximale bonus ontvingen, dit bekwamen op grond van hun doelstellingen;

Punt 3 gaat over gezegdes tijdens een commerciële meeting en wijst op ongerustheid bij het personeel, maar dit schept uiteraard geen recht op bonus.

19. Anderzijds blijven de partijen het antwoord schuldig op de vraag of in de andere landelijke afdelingen van de groep automatisch een maximumbonus werd uitbetaald. Bij Alpha Insurance wordt één voorbeeld gegeven van een collega die ook de maximumbonus gevraagd heeft; zijn standpunt werd echter verworpen door de arbeidsrechtbank, waarna betrokkene in het vonnis heeft berust. Ook deze collega vertaalt de mededeling van de heer K. als een doelstellingenbonus. De rechtbank zag echter geen eenzijdige verbintenis.

20. Ook de in graad van hoger beroep opgeworpen theorie van de doorbraak van de rechtspersoonlijkheid speelt hier niet. Dit veronderstelt een misbruik van de rechtspersoonlijkheid (Cass. 29 juni 1990, *TBH* 1990, 844) en wordt aanvaard wanneer het afzonderlijk bestaan van de rechtspersoon een fictie is (Antwerpen, 12 december 1995, *TRV* 1996, 62 met noot). De heer N. brengt geen enkel concreet argument naar voor om dit aannemelijk te maken. Noch NSG, noch Alpha Insurance betroffen schijnvennootschappen. Het gezamenlijk coördineren van een transformatieproces vanuit een moeder- en dochtervennootschap leidt uiteraard niet tot misbruik van wat dan ook.

21. Er was evenmin een schijnmandaat; terecht wijst de eerste rechter erop dat er dan een rechtmatig vertrouwen bij de heer N. moest zijn. Welnu, uit de toekenning van de uitbetaalde bonus volgt dat dit gebeurde op grond van de concrete evaluatie van de vooropgestelde doelstellingen; dit impliceert dat de heer N. wist dat de doelstellingen moesten behaald worden; hij heeft dit overigens noch bij de evaluatie zelf, noch bij de mededeling van zijn bonus waarbij de doelstellingen overlopen werden (stuk 5 Alpha Insurance), noch bij de uitbetaling aangevochten. Het is slechts na het overmaken van het ontwerp van dading na zijn ontslag dat hij hiermee naar voor komt. Hieruit blijkt dat er bij hem bij de uitbetaling van de doelstellingenbonus geen rechtmatig vertrouwen was dat hij zonder meer recht had op de maximumbonus.

22. Tenslotte voert de heer N. aan dat er een fout zou gebeurd zijn in hoofde van Alpha Insurance door hem geen adequaat werk aan te bieden, zodat hij zijn doelstellingen niet kon bereiken. Het arbeidshof heeft tijdens de debatten de vraag gesteld of dit niet tegenstrijdig is met de stellingname dat er geen doelstellingen moesten worden nagegaan, omdat er toch recht zou zijn op een maximale bonus. De heer N. laat gelden dat ook de hypothese van het toetsen van de gewone bonusvoorwaarden aan de orde is, hij heeft deze argumentatie wel nooit in ondergeschikte orde laten gelden.

23. Wat er ook van zij, de heer N. kan bezwaarlijk volhouden dat de strategische beslissingen van de werkgever als dusdanig een fout in de zin van art. 1178 BW zouden uitmaken. De heer N. toont nergens in concreto aan dat hem zou verhinderd zijn de opgelegde doelstellingen te behalen; hij heeft dit ook nooit aangevoerd, noch bij het vastleggen van de doelstellingen, noch bij het toetsen van de doelstellingen, noch bij de uitbetaling van zijn bonus.

24. Daar er geen verbintenis werd aangegaan, is het beroep op de hiërarchie van de verbintenissen en de vraag of de toezegging aan alle personeelsleden of slechts aan het hoger kader zou gedaan zijn, verder irrelevant.

25. Hieruit vloeit voort dat de eerste rechter terecht zowel de vordering tot betaling van een maximale bonus met het vakantiegeld hierop als de doorrekening van een dergelijke post in het lopend loon voor de opzeggingsvergoeding, ongegrond heeft verklaard. Het hoger beroep is voor deze onderdelen ongegrond.

De opzeggingsvergoeding

26. Er is geen betwisting over de hoegroetheid van de opzeggingsvergoeding (3 maanden en 9 weken), wel over het lopend loon. Hierboven werd reeds gezegd dat er geen bijkomend variabel loon kon worden opgenomen.

Rest nog de vraag of de dagvergoeding en de vaste maandelijkse vergoeding verdoken loon zijn. Tevens zou er een rekenfout gemaakt zijn, zodat hoe dan ook een saldo van € 9.735,14 zou verschuldigd zijn.

27. De heer N. was accountmanager/zonemanager. Er kan aanvaard worden dat hij in die hoedanigheid niet sedentair was en regelmatig kleine onkosten en representatieverplichtingen had, die een dagvergoeding en representatiebudget kunnen verantwoorden. De heer N. toont daarbij niet aan dat deze posten verdoken loon zouden zijn.

28. In zijn alternatieve berekening van de opzeggingsvergoeding trekt de heer N. enkel deze posten af, maar hij vergeet dat hij ook het bijkomend variabel loon en het vakantiegeld hierop moet aftrekken.

Ook in de berekening van het lopend loon in de conclusies van Alpha Insurance zit een optelfout; dit moet resulteren in € 106.946,39 in plaats van € 109.946,39. Nochtans volgt uit stuk 15 van Alpha Insurance dat in de uiteindelijke afrekening toch met het juiste bedrag werd rekening gehouden, zodat de afrekening finaal correct was en er geen recht is op een saldo verbrekingsvergoeding.

Het hoger beroep is op dit punt ongegrond.

De werkzekerheidsvergoeding versus de aanvullende premie

29. Alpha Insurance ressorteert onder het paritair comité nr. 306 voor het verzekeringswezen. In dit paritair comité is een cao van 6 december 2010 betreffende de vastheid van betrekking van toepassing (KB 28 april 2011, BS 13 mei 2011).

Deze bepaalt in art. 10: *Na een fusie of een opslorping, in rechte of in feite, van ondernemingen, ziet de werkgever gedurende een termijn van vierentwintig maanden af van elk ontslag om redenen van economische of technische aard.*

Art. 15 bepaalt de sanctie als volgt: *In geval van ontslag ...in geval van ontslag dat in strijd is met artikel 10, betaalt de werkgever als sanctie aan de werknemer:*

- *wie de anciënniteit tussen 1 jaar en 5 jaar ligt: een vergoeding die overeenstemt met drie maandlonen;*
- *...*

Op grond daarvan vordert de heer N. een vergoeding van € 34.282,38, wat ruimer is dan de aanvullende premie van € 12.000 die in art. 11 van de herstructurerings-cao van 27 maart 2015 wordt voorzien; mede om die reden heeft de heer N. het voorstel van dading niet ondertekend, dat slechts in dit laatste bedrag voorzag.

30. De eerste rechter heeft opnieuw goed uitgelegd waarom er geen fusie of opslorping *in rechte* is met verwijzing naar de art. 671 en 672 W. Venn.

De auteurs E. DIRIX, R. STEENNOT en H. VANHEES *Handels- en economisch recht in hoofdlijnen*, Antwerpen, Intersentia 2011, 121, nr. 149 leggen uit: *Bij een fusie door overneming neemt één van de vennootschappen die aan de fusieoperatie deelneemt, het gehele vermogen, zowel rechten als verplichtingen, over van de andere vennootschap(pen). Het eigene is dat slechts één van de vennootschappen die aan de operatie deelneemt, blijft bestaan. Bij een fusie door oprichting van een nieuwe vennootschap houden alle bij de fusie betrokkenen ondernemingen op te bestaan: hun vermogens, zowel de rechten als verplichtingen, gaan over in een door hen nieuw opgerichte vennootschap.* (eigen onderlijning)

31. Hier heeft geen enkele vennootschap opgehouden te bestaan en er gebeurde ook geen overname van rechten en verplichtingen door een andere al dan niet nieuwe vennootschap. Alpha Insurance bleef wat ze was, maar haar aandelen werden enkel overgenomen. Zodoende is er dus geen fusie of opslorping *in rechte*.

32. De heer N. verplaatst de focus echter naar een mogelijke fusie *in feite* en houdt voor dat de aandelenoverdracht hierop neerkwam. Het arbeidshof volgt hem hierin niet.

33. Van Dale omschrijft het fuseren o.m. als *het samengaan*. Dit veronderstelt dus 2 entiteiten, wat hier niet het geval is, omdat Alpha Insurance dezelfde entiteit is gebleven en niet samengaat met een andere. Er heeft binnen Alpha Insurance enkel een interne wijziging plaats gevonden, waardoor de aandelen overgenomen werden. De werknemers zijn nooit van juridische werkgever veranderd en zijn onveranderd in dienst gebleven bij Alpha Insurance. De eerste rechter onderlijnt terecht dat er geen twee organisaties met elk lokaal aanwezige werknemers in elkaar geschoven werden.

34. De enkele overdracht van aandelen leidt niet tot een fusie *in feite*, omdat dit het bestaan van 2 zelfstandige entiteiten veronderstelt die als dusdanig tot een eenheid versmelten. Ten onrechte wil de heer N. de aandelenoverdracht oprekken naar een zgn. fusie *in feite*.

35. De herstructurerings-cao en de procedure collectief ontslag bevestigt overigens dat er enkel binnen Alpha Insurance een herstructurering plaats vond. De sociale partners zijn goed geplaatst om de concrete terreinsituatie te kennen en hebben daarbij nooit de mogelijkheid van een fusie onder ogen genomen, omdat deze er daadwerkelijk ook niet was. De herstructurering had het behoud van Alpha Insurance op het oog, zodat de werkgever niet verdween. Enstar bleef als overnemer van de aandelen wat betreft de sociale situatie buiten beeld en was als dusdanig niet betrokken in de operatie collectief ontslag; met haar werd ook geen herstructurering besproken of enige cao afgesloten. Ze was enkel aandeelhouder binnen Alpha Insurance, maar geen speler die betrokken was in enige fusie in feite. Een aandeelhouder leidt een vennootschap niet; dit gebeurt door de raad van bestuur, die de herstructurering vorm gaf.

36. De heer N. verwijst overigens grotendeels naar berichten in verband met wat op groepsniveau een fusie zou moeten zijn tussen NSG en Helvetia; ook hierbij kan men vragen stellen, maar dit is hier uiteindelijk niet aan de orde, daar de situatie binnen Alpha Insurance als werkgever van de heer N. moet worden onderzocht. NSG was immers geen werkgever van de heer N..

Ook stuk 12 van de heer N. doet daaraan niets af; wanneer er daar gesproken wordt over een verkoop, heeft dit opnieuw betrekking op de aandelenverkoop; overigens betreft dit stuk een persmededeling met een disclaimer, die vermeldt dat men geen verantwoordelijkheid opneemt, noch uitdrukkelijk, noch impliciet, wat betreft de juistheid en de compleetheid van de verklaringen.

37. Aangezien art. 10 van de cao van 6 december 2010 niet geschonden is, kan de heer N. ook geen aanspraak maken op de toepassing van de sanctie van art. 15. Zijn hoger beroep is op dit punt ongegrond.

38. Uit de afwijzing van de vorderingen betreffende de maximale bonus, de aanvullende opzeggingsvergoeding en de vergoeding werkzekerheids-cao volgt dat de discussie over de cumulbepaling in de herstructurerings-cao niet meer aan de orde kan zijn, omdat het enkel zaak is na te gaan in hoeverre deze cao een voordeel aan de heer N. kan bezorgen.

39. De cao voorziet in art. 24 dat hiertoe een dading moet worden ondertekend. Ter zitting bevestigt de partij Alpha Insurance dat mits afgifte van de ondertekende dading ze geen bezwaar maakt tegen de uitbetaling van de aanvullende vergoeding; dit komt overeen met wat ze zegt in randnummer 78 van haar aanvullende en syntheseconclusie.

Ook de heer N. vult zijn vordering uitdrukkelijk in ondergeschikte orde aan in de zin dat hij meent recht te hebben op de aanvullende vergoeding van € 12.000 op voorwaarde dat hij dienaangaande een dading ondertekent.

Hiervan kan hem akte worden verleend, zodat alsdan aan de bepaling van de cao voldaan zal zijn.

40. Punt 4 van de dading impliceert dat dan ook de vereiste sociale documenten zullen worden afgeleverd. Er is geen reden om dergelijke afgifte te bevelen onder verbeurte van een dwangsom, omdat uit het dossier blijkt dat de sociale administratie van Alpha Insurance op een correcte manier gevoerd wordt.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

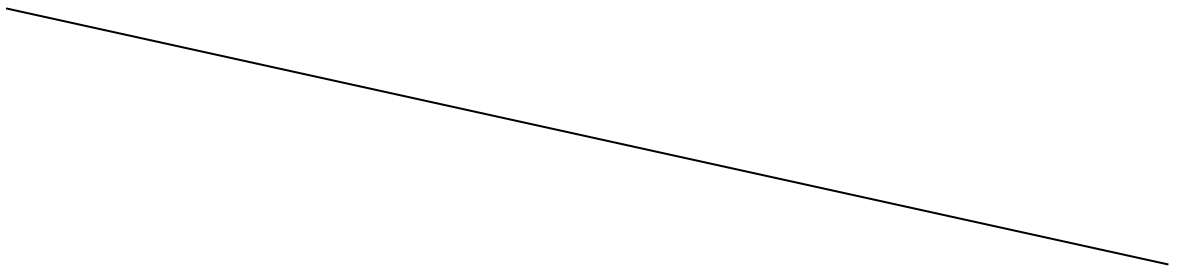
Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis met die toevoeging voor zover als nodig dat de heer N. recht heeft op de aanvullende vergoeding van € 12.000 en de erbij horende sociale documenten, mits hij dienaangaande de dading tekent die hem na zijn ontslag werd overhandigd.

Veroordeelt de heer N. bijkomend tot de gerechtskosten van het hoger beroep, deze aan de zijde van Alpha Insurance begroot op:

Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep € 3.600

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

L. LENAERTS, kamervoorzitter,
P. CLERINX, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
D. HEYVAERT, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende,
Bijgestaan door K. CUVELIER, griffier

K. CUVELIER,

D. HEYVAERT,

P. CLERINX,

L. LENAERTS.

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 12 februari 2019 door

L. LENAERTS, kamervoorzitter,

K. CUVELIER, griffier

K. CUVELIER,

L. LENAERTS.